

Dwars door Engeland

Walking The Pennines

Dwars door Engeland

Walking The Pennines

Martijn van Rijsbergen

Auteur: M. van Rijsbergen

Coverontwerp en foto's: M. van Rijsbergen

ISBN: 9789464184884

© M. van Rijsbergen

1^e druk november 2020

1] De voorbereiding

Vandaag hebben we het besluit genomen. We gaan The Pennine Way lopen. *The toughest, most demanding, and most challenging long-distance walk in Britain.* Maar dát wisten we op dat moment nog niet.

Voordat we zo ver waren en het definitieve besluit genomen hadden, zijn er meerdere opties langsgekomen. Wat gaan we doen? Er is zoveel te kiezen wat dat betreft. Zullen we met de auto naar Zuid-Afrika rijden? Of een aantal maanden naar Australië gaan? Naar Santiago lopen? Of gaan we deze zomer zelf reizen begeleiden?

Dat laatste is wat mijn Vriendin al enige jaren doet. Elke zomer gaat zij op pad als begeleidster van reizen voor mensen met een verstandelijke beperking. In de periode van juni tot en met september is zij met tussenpozen op reis. En ik, ik werk 'gewoon' in Nederland. Veel reiservaring heb ik nog niet opgedaan, uitgezonderd van de vakanties met mijn ouders naar Frankrijk, België en de Hollandse kust. Vorig jaar was een uitzondering: een groepsreis naar China. Sinds ik mijn Vriendin heb leren kennen is het reisvirus aardig aangewakkerd. We maken sinds afgelopen maanden plannen om een te gekke tocht te gaan maken. Bij voorkeur door onbekend terrein, met een rugzak, misschien een tentje en matje en graag een sausje avontuur erbij. Maar waar? De wereld is groot en heeft veel te bieden.

En na alles zorgvuldig te hebben afgewogen, wordt het dus Groot-Brittannië. Niet naar een exotisch land, maar lekker in de buurt. Spannend wordt het wel.

The Pennine Way is de oudste en eerste lange afstandswandeling van Engeland. Op 24 april 1965 is hij officieel geopend. Hij loopt dwars door Engeland, komt door drie nationale parken en is in totaal 450 kilometer lang. The Pennine Way staat bekend als een pittige, veeleisende en uitdagende wandeling. Er kunnen fikse regenbuien voorkomen, de zogenaamde stuwingsregen. Technisch is het geen moeilijke wandeling, maar wel uitdagend door de omstandigheden zoals het weer en het terrein. Het is een tocht door 'open moorland', drassig land, er zijn pittige stijgingen en het is winding en mistig. Maar bovenal is er prachtige natuur en is de regen en mist weg, dan zijn de uitzichten grandioos.

Het doel is om eind mei te starten. Zo gaan we voor de drukte en kan mijn Vriendin deze zomer ook nog haar reizen begeleiden. Een ideale oplossing.

De reis naar Engeland doen we met het vliegtuig. Begin maart hebben we de vliegtickets geboekt. Vliegen is een stuk sneller en ook nog gunstiger qua prijs vergeleken met reizen per boot of trein. Nu de rest nog, zoals vervoer vanaf het vliegveld naar het startpunt en (een deel van) de overnachtingen. Je hebt nog de keuze om alles te regelen via een organisatie in Engeland, dan ben je in één keer klaar. Hoef je alleen nog de rekening te betalen. Wij willen graag alles zelf regelen, want dat maakt ook de aanloop naar de tocht zelf een avontuur zijn we van mening.

Op basis van de trajecten die aangegeven worden op de officiële website van de National Trails boeken we uiteindelijk zelf rechtstreeks onze accommodaties vooraf, in plaats van tijdens de tocht ergens aan te kloppen. Het vooraf boeken van accommodaties wordt ook sterk aangeraden, omdat de eerste boekingen in november al gedaan worden. En de mogelijkheden op de route en vlak langs de route zijn beperkt. We kiezen voor jeugdherbergen en Bed & Breakfasts. Dit is een stuk prijziger dan een tent, maar het heeft een flink aantal voordelen. De wandeling is best pittig als we de informatie mogen geloven. Het meenemen van een tent, slaapzak en matje is een dusdanig extra gewicht dat we dat graag missen. En niet te vergeten, 's avonds een warme douche of misschien zelfs een warm bad, is mij ook veel waard. Het wordt dan afzien met een luxe randje.

Via e-mails en een avondje rondbellen zijn de meeste accommodaties geregeld. De jeugdherbergen kunnen allemaal via het internet geboekt en direct betaald worden. Handig! We schaffen ook direct een YHA (Youth Hostels Association) kaart aan, waarmee je net iets voordeliger in deze jeugdherbergen kunt logeren. Deze kaart is daarnaast ook nog te gebruiken voor de aangesloten herbergen in de rest van Europa.

We zetten alle wandeldagen op papier: een totaaloverzicht met het aantal kilometers per dag, overnachtingsplaats, aanwezige winkels, mogelijkheden voor maaltijden en overige bijzonderheden.

Verder heb ik een aantal nieuwe spullen nodig. Mijn Vriendin heeft de afgelopen jaren al aardig wat verzameld, ik maak een inhaalslag. Op naar de buitensportzaak en inslaan maar.

In de periode van maart tot juni heb ik mijzelf voorzien van nieuwe halfhoge wandelschoenen, een rugzak van 60 liter, een kompas, alarmfluitje, twee wandelbroeken, een wind- en regendichte jas, softshell jas, regenbroek, fleece truien en een lakenzak.

Verder gaat er mee in de rugzak: een sneldrogende handdoek, dunne katoenen handschoenen, wandelsokken, verschillende maten dry-bags, een paar gaiters, een kleine EHBO kit en veel tussendoortjes. Een opsomming daarvan: 24 mueslirepen, 12 Snickers, 8 zakjes droge noodles, 2 zakken notenmix, 1 zak amandelen, isotone poeder, enkele chocoladerepen (puur), eierkoeken en rozijnenkoeken. Daar moeten we dan ook de hele periode mee doen...

Om de weg niet kwijt te raken ben ik aan de slag gegaan met kaart en kompas. Via het internet zijn er allerlei cursussen te volgen. Dat viel nog niet mee, maar de basiszaken als koers en standplaats bepalen zitten er in. Het beheersen van kaart en kompas wordt voor deze wandeling sterk aangeraden, omdat de bewijzing niet overal even goed op orde is. Van de 458 wegwijzers wil er nog wel eens een niet de juiste kant op wijzen, of is het bordje gewoonweg verdwenen.

Via internet schaffen we drie wandelkaarten aan. De beste die verkrijgbaar zijn, zijn de kaarten van Harvey's. Voor de delen North, Central en South een afzonderlijke kaart, op een schaal van 1:40000. Ze zijn standaard waterafstotend, wat al een hoop zegt over de weersomstandigheden die in Engeland overheersen.

Om vooraf wat kilometers in de benen te krijgen lopen we elk weekend tussen de 15 en 20 kilometer. We dragen beiden een rugzak, met een vergelijkbaar gewicht zoals we deze later zullen meedragen. De mensen die we op deze wandelingen ontmoeten kijken ons vreemd aan; om welke reden neem je tijdens een dagtocht in Nederland zo'n enorme rugzak mee?!

Daarnaast verruilen we doordeweeks de krachttoestellen in de sportschool voor de loopband. We zetten deze op een flink percentage 'uphill' en lopen een uurtje om onze kuiten te laten wennen aan de heuvels.

Donderdag pakken we de rugzakken in. Een kleinere dagrugzak met eten voor de reisdag en we zijn 'good to go'.

Vrijdagmiddag draaien we de vliegtickets uit, zetten alles klaar in de gang en stappen we voor voorlopig de laatste avond thuis in ons comfortabele bed.

2] Woerden -Edale

Dag statistieken

Afgelegde kilometers: 638 (per vliegtuig, trein en lopend)

via Schiphol-London Heathrow - Manchester

Overnachting: YHA Edale

Om 7:30 gaat de wekker. Ik lig al een tijd wakker, nu mag ik er dan echt uit. Een gezonde spanning gaat door mijn lijf. Na een korte douche en het ontbijt gaan we de deur uit. Zwaarbepakt lopen we richting het treinstation. De trein brengt ons in een minuut of twintig naar Schiphol. We geven de bagage af en dan is het wachten. Een half uur later kunnen we inchecken en nog wat later stappen we het vliegtuig in.

Het opstijgen blijft een spannend moment. Dat ogenblik dat de motoren vol gas gaan, de baan onder de machine doorschiet en je tenslotte van de grond loskomt. Niet teveel bij nadenken, gewoon blijven zitten en ademen. Dan klimt het toestel steeds hoger en hoger. Je oren schieten open en dicht. Je maag is in de war. Tot het moment dat er genoeg geklommen is. Er komt rust in het vliegtuig en in mijn hartslag. De riemen mogen los en we laten ons door de lucht naar de andere kant van de Noordzee brengen.

De vlucht is iets later dan gepland vertrokken. In een klein uur komen we aan in Manchester. En voor dat kleine beetje vliegen zijn we nu in totaal al drie uur onderweg. In het begin van de middag halen we de bagage van de band en gaan we richting het treinstation om naar Edale te vertrekken.

Althans, dat is de bedoeling.

Bij de bagageband komt mijn tas er keurig afrollen. We wachten nog tot de tas van mijn Vriendin er aan komt, maar de band blijft op een gegeven moment ronddraaien zonder dat er een koffer of tas voorbijkomt. Meerdere mensen staan net als ons hoopvol en onrustig naar de band te kijken. Maar er komt helemaal niets meer.

Dit is geen fijn begin van de reis. We balen als een stekker. Bij de servicebalie vullen we een stapel formulieren in. Wanneer de tas alsnog boven water is, dan wordt deze nagebracht. Het kan ook zo zijn dat hij echt kwijt is. En dan hebben we dus heel erg dikke pech. De man achter de balie denkt dat de tas achtergebleven is in Londen. Hier hebben we een korte overstap gehad. Om de tijd van het iets latere vertrek in te halen, is dit lekker vlot gegaan. Iets te vlot dus, waardoor we nu een uitdaging hebben.

Mijn Vriendin heeft nog de helderheid van geest om de ingevulde documenten te kopiëren. In de trein bellen we naar de verzekeringsmaatschappij om verhaal te doen. Dan is het alvast maar gemeld. Niet bepaald het begin van de reis die je vooraf bedacht had.

Een tip: neem in je handbagage een aantal kledingstukken mee, zoals één shirt, wat ondergoed en sokken. Trek je wandelschoenen in het vliegtuig aan en neem een goede jas mee. Zo kun je, mocht je net zo'n pech als wij hebben, toch aan je geplande wandeltocht beginnen.

De trein naar Edale, waar de Pennine Way officieel start, is een echte ouderwetse rammelbak. Heerlijk. Na de buitenwijken van Manchester zien we de eerste glooiende heuvels verschijnen.

Het station van Edale is geopend in 1894 en bestaat uit een brede stoeprand met daarop een bord met de naam van het dorp. Wij stappen als enige hier uit. Van het station lopen we in een half uurtje naar de door ons vooraf geboekte jeugdherberg. Vanuit de dorpskern is dat al een leuke wandeling om kennis te maken met het landschap. Licht glooiend, door grasland, langs schapen en stenen muurtjes.

Dit zijn zogenaamde “dry stone walls”, welke ongeveer 3000 jaar terug volledig met de hand zijn opgebouwd. En ze worden vandaag de dag nog steeds op deze manier gebouwd. We komen ze de komende weken nog vaak tegen...

In het hostel krijgen we onze kamer toegewezen, gooien daar onze spullen op het stapelbed en gaan terug naar beneden om de laatste resten van het buffet op te eten. Voor £9,- zijn we voorzien van aardappelpuree, doperwtten en een stukje kipfilet. Die doperwtten zullen we ook nog vaak gaan tegenkomen. Terwijl we bijkomen van alle indrukken van vandaag, besluiten we om op tijd ons stapelbed in te duiken. Het was een enerverende reisdag met een domper door het zoek raken van de rugzak van mijn Vriendin. Hopelijk hebben we de spullen binnen twee dagen weer terug... Welterusten voor nu!

....

Drie uur later: we liggen in een diepe slaap. Ineens zitten we rechtovereind in ons bed: brandalarm!